

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 12 (183)
ГРУДЕНЬ
2019 РОКУ

ВСІМ ЦЕРКВАМ ХВС УКРАЇНИ!

Дорогі та улюблені діти Божі! Мир вам!

Від щирого серця та з братньою любов'ю вітаю вас з новою віхою в земному житті – Новим 2020 роком та чудовим святом Різдва Христового.

Разом з вами хочу сердечно дякувати Всевишньому за рік прожитий, за радісні та сумні дні, за його незмінну вірність до Своєї Церкви та надію, що хвилює серце і душу, – надію на зустріч з Нашим Спасителем і Царем, «Який прийде і не загасться, а праведний житиме вірою».

Закликаю всіх нас з надією та з вірою дивитися в майбутнє, пам'ятаючи слова Ісуса: «Ось Я з Вами аж до кінця віку».

Бажаю великої радості, подібної до радості пастухів та мудреців, що удостоїлися побачити своїми очима «Єдинородного від Отця».

Хай ніякі турботи чи негаразди – навіть світового масштабу – не затьмарять нам очі, щоб ми могли бачити Невидимого та Вічносущого, в руках Якого – життя та дихання наше.

Боже благословення хай спочиває на нас та дітях наших у Новому 2020 році, а Слово Боже, як ясна зоря, хай спрямовує наші кроки до Небесного Єрусалиму, щоб вклонитися Небесному Царю і принести Йому нетлінні скарби нашого серця.

Хай нам у цьому допоможе Господь!

З любов'ю та молитвами про вас – старший єпископ УЦХВС

Михайло Паночко.

ЖИТТЯ ПІСЛЯ РІЗДВА

Різдво... Що діється в наших серцях під час святкувань? З якими почуттями і думками ми залишимося після свята? Чи не забронзовіло наше Різдво? Чи не стало щорічне повторення форм та обрядів пустою формальністю, хай навіть красивою і романтичною? Чи не перетворилися наші заходи на одну суцільну святкову метушню?

Дивися на різдвяний антураж – і здається, живемо в християнській країні: так багато всього вказує на це. Та коли придивитися, стає ясно, що часто Христа просто використовують, дістаючи з комірчин записану статуетку Немовляти.

Її відмивають і натирають до блиску, щоб виставити

на видне місце – деś поміж ялинкою, дідом Морозом і Снігурочкою, і, під безкінечне мерехтіння телеекрану з безкінечними музичними шоу, виголошують тости.

Статуетка довго не простоїть, та й немає в ній особливого сенсу, якщо Христа нема в серці. Більшості людей і невтямки, у чому полягає справжня радість

Різдва, яку принесло з Собобою у світ це Немовля.

На заході України ситуація дещо інша, ніж в інших її регіонах. Тут люди побожніші. Але й тут варто минути свята, як говорити про народження Ісуса вже недоречно. І важко стверджувати, що всі ті, хто з таким запалом у дні свят виспівує про Різдво, ознайомлені з суттю спасительної місії Ісуса.

Що ми, християни, можемо зробити в ці дні, щоб щось змінити? Різдво – це завжди привід поговорити про центральну Постать свята – Ісуса, це нагода запросити друзів на святкове богослужіння, організувати цікаву зустріч.

Та чи не стало Богоявлення звичним і для нас? Адже навіть до сокровеного можна звикнути. Загадка розкрита, вже ніщо не може здивувати. Усе передбачене. Ми вздовж і впоперек проштудіювали

Євангеліє, та ще й у різних перекладах; проповідуємо мало не на кожен фрагмент з життя Ісуса; знаємо немало віршів з Біблії напам'ять. Але чи стало в нас більше любові, співчуття, переживання? Чи не перетворилося наше християнство на супердуховний пафос, де багато високих слів, але мало реальних діл...

Різдво завжди припадає на час, коли на зміну старому року приходить новий. Ми проходимо своєрідний рубіж – варто підбивати підсумки. То й підб'ємо.

Усі роки нашого християнства ми росли разом із Христом. Наскільки ми змінилися в цьому процесі? Чи стали подібними на Нього? Ближчими до Нього?

Життя після Різдва продовжується. Життя з Христом і у Христі!

А. Р.

«... І ДО ЯСЕЛ ПОКЛАЛА ЙОГО» (ЛК. 2:7)

Спасителю не треба народжуватися ще раз – Він народився раз і назавжди. Проте знову і знову Він хоче прийти до нас.

Місце, куди Спаситель приходить, щоб бути з нами, нагадує хлів для худоби в Вифлеємі: у ньому нема ні краси, ні пишності, але панує безлад; це не надійне сховище, але тривожний прихисток, не здатний захистити в час небезпеки; і призначений він не для людей, а для тварин.

Розкішні чи скромні оселі, в яких ми живемо, – це лише фасад нашого життя; за ним – глибока прірва. І ми там, у тій прірві, – загіблі грішники, нещасні створіння, приречені на смерть. Ми – люди, що збилися зі шляху. І саме туди приходить Ісус. Точніше, вже прийшов – до кожного з нас. Слава Богу за ці ясла, за цей хлів нашого життя! Там ми зовемо Його, там шукаємо – і Він шукає там нас і кличе нас. Саме там Він чекає, щоб ми побачили Його, увірували, покликали і полюбили.

І нам не залишається нічого іншого, як відповісти на Його заклик і запросити Його до себе.

АНГЕЛЬСЬКИЙ ХОР

*Як натагну́ті струни, у хорі́ стоять хористи.
Іх ува́га прику́та до ру́к і очей дири́гента.
Ще лишми́ть – го́лоси їхні́ гостро́ї чисто
Зірвуть ти́шу, підкресливши вели́ч моменту.*

★ *Народився Ісус. Кожен з них піднесе свій го́лос,
Щоб у спі́ві весь сві́т віддав Йому́ честь і́хвалу.
В землю́ кине́ть зерня́. Вони – співа́ють про ко́лос.
Іхня пі́сня про ниву, готову до жни́в, живу.*

★ *Ізвучи́ть «Алілу́ю» могутньо́, в багатово́лосі.
І в га́рмоні́ спі́ву чу́ти ко́жну стру́ну.
Я не чу́ла цього́, та серце́ ра́птом здало́ся,
Що я вловлю́ю ду́хом в сто́літтях дзві́нку лу́ну.*

*Як натагну́ті струни, у хорі́ стоять хористи.
Вони сла́ву гото́ві до кра́ю не́бес нести.
Тільки́ зараз під ними́ не па́сови́сько, а мі́сто...
Вони́ дивно́ співа́ли, коли́ вперше мо́лилися ти...*

Яна Синюк.

ГОЛОВА КОМІТЕТУ ВР ПОГОДИВСЯ ДООПРАЦЮВАТИ ЗАКОНОПРОЕКТ 0931

Про це Голова Комітету з прав людини Дмитро Лубінець заявив у вівторок, 17 грудня, вийшовши до учасників акції, які зібралися біля стін парламенту та вздовж вулиці Грушевського у Києві на захист свободи совісті та свободи слова, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Окремий мітинг також відбувся біля Офісу Президента України. Присутні релігійні діячі та журналісти закликали доопрацювати законопроект № 0931 шляхом врахування поправки №1 народного депутата Віктора М'ялика.

Зважаючи на графік пленарних засідань, можна сподіватися, що до кінця року парламент не буде розглядати ці резонансні зміни в сфері протидії дискримінації. За цей час робоча група, утворена при Комітеті за участі представників Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, має доопрацювати

законопроект № 0931, щоб зняти побоювання релігійної спільноти і представників окремих професій, зокрема лікарів і журналістів.

Нагадаємо, що на необхідності ґрунтовного доопрацювання законопроекту № 0931 наголошувала Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій. Напередодні Комітет відхилив усі поправки, спрямовані на захист свободи совісті та свободи вираження поглядів, що обурило релігійну спільноту.

Громадська рада при Державному комітеті України з питань телебачення та радіомовлення також звернулася до Верховної Ради з закликом направити на доопрацювання законопроект № 0931, положення якого можуть загрожувати свободі вираження поглядів і переконань, а також об'єктивній журналістиці.

Під час зустрічі з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій Президент Володимир Зеленський пообіцяв розібратися з законопроектом № 0931, щоб він не став підґрунтям для обмеження конституційних прав громадян на свободу совісті та свободу слова.

irs.in.ua.

УКРАЇНУ ВІДВІДАЛА ДЕЛЕГАЦІЯ КАПЕЛАНІВ ІЗ США: ГОСТІ ЗУСТРІЛИСЯ З МІНІСТРОМ МВС АРСЕНОМ АВАКОВИМ

На запрошення Департаменту соціального служіння УЦХВЄ Україну відвідала делегація поліцейських та в'язничних капеланів із США. Серед гостей – капітан департаменту відбукання покарань Карла Габор, лейтенант, керівник слідчого бюро Георг Кінг, капелан ФБР і департаменту поліції міста Джермантаун Грег Янг.

Делегація відвідала Міністерство внутрішніх справ, де мала зустріч з міністром Арсеном Аваковим. Разом з українськими колегами у ході відкритої розмови за круглим столом вони обговорили питання формування капеланської служби в правоохоронних органах України.

«У середньому поліцейський стає свідком близько 200 критичних ситуацій за свою кар'єру. Правоохоронцям теж потрібна допомога і підтримка, саме тому капеланська діяльність буде розширена й на поліцію», – сказав Арсен Аваков.

У свою чергу, капелани силових структур США поділилися досвідом своєї країни і розповіли про програму підтримки поліцейських Peer support, яка полягає у тому, що одні поліцейські можуть довіритися іншим. У рамках програми було створено неформальні групи і мережі родин поліцейських, аби вони могли ділитися досвідом і шукати підтримки серед тих, хто їх найкраще розуміє.

Міністр висловив свою готовність сприяти встановленню капеланської служби в правоохоронних органах. Гості ж, зі свого боку, виявили бажання

всіляко підтримувати розвиток капеланської служби в Україні.

Наприкінці зустрічі голова Ради з питань душпастирської опіки при Міноборони України, директор Департаменту соціального служіння УЦХВЄ Руслан Фатулаєв вручив Арсену Борисовичу нагороду за співпрацю та розвиток капеланства в Україні.

В Україні «пілотний проект» капеланського служіння в поліції розпочався близько року тому на базі управління патрульної поліції міста Маріуполя Донецької області, а потім і в Лисичанську Луганської області. Перше, чим займається капелан, це морально-психологічна підтримка особового складу, друге – виїзд з патрульними на виклики для роботи з населенням при побутових конфліктах та нещасних випадках, третє – побудова мостів довіри і комунікації між УПП і громадськістю. Поліцейські, які щодня стикаються зі злом, теж потребують допомоги.

ПОЛТАВСЬКУ МОЛОДЬ НАВЧАЛИ ІНТЕРНЕТ-БЛАГОВІСТУ

Як опанувати професію маркетолога (спеціаліста з налаштування аудиторії в соціальних мережах) та якомога більшої кількості людей розповісти про своє служіння через інтернет – саме про це говорили з молоддю з п'ятидесятницьких церков Полтавщини представники медіавідділу Асоціації «Поклик» з Києва.

Ідея проведення медіашколи виникла вже давно, – говорить організатор заходу, керівник молоді Полтавського обласного об'єднання церков УЦХВЄ Вадим Корольчук. – Головна мета такого заходу – налагодження інформаційної мережі в області, щоб ефективніше інформувати про заходи, що відбуваються на місцях.

Про можливості інтернет-блогівісту та виклики, з якими можуть зустрітися молоді люди у

всесвітній мережі, говорив директор Асоціації «Поклик» Анатолій Кушнір. Він розповів також про історію створення онлайн видання PoklikMedia та перших ФБ-сторінок – День Служіння та Про Стосунки. Остання, до речі, за місяць охоплює до 16 млн осіб.

Як за рік опанувати нову професію та стати таргетологом говорив під час навчання SMM-менеджер Володимир Кушнір. Практично, в онлайн-режимі він показав учасникам медіашколи,

як налаштовувати рекламні оголошення та аудиторії у фейсбуку. Крім цього, слухачі дізналися про різницю між особистим профілем, бізнес-сторінкою та групою у ФБ, а також яким чином безкоштовно пройти сертифіковане навчання з основ просування у цій соцмережі.

Редактор сайту PoklikMedia Ольга Бідненко ділилася основами написання текстів для фейсбука та розповіла, який контент буде цікавим для передплатників тієї чи іншої сторінки. А ще відкрила секрети написання професійних новин та прес-релізів.

Про що писати в інстаграм та як просувати у цій соціальній мережі публікації розповіла під час медіашколи контент-менеджер сторінки Про Стосунки Юлія Пишнюк.

Під час навчання порушували також тему особистого блогінгу та вибору найкращого онлайн-майданчика для цього.

У рамках медіашколи відбулася також зустріч пасторів та служителів Полтавської області, які висловили свою підтримку починанням молоді у сфері інтернет-благівісту та готовність створювати інформаційну мережу, щоб бути «світлом для всього світу».

КОМУ ПОКІРНИ – ТОГО Й СИНІ

Стосунки християнина з Богом повинні бути схожими на усталені в давнину на Сході відносини батька та сина, які неодмінно передбачали батьківську вимогливість і синівський послух.

Чому Яків з-поміж усіх синів найбільше любив Йосипа? Не тільки тому, що той був наймолодшим, але й через те, що він був слухняним. Як правило, старші брати подають молодшим приклад покорі батькові, а тут – навпаки. Йосип не міг погодитися з непослухом братів, а тому «доносив недобрі звістки про них до їхнього батька» (Бут. 37:2).

У стислих фразах і лаконічних словах: «І сказав Ізраїль до Йосипа: «Та ж брати твої пасуть у Сихемі! Іди ж, і я пошлю тебе до них!». А той відказав йому: «Ось я!» (Бут. 37:13) бачимо готовність наймолодшого сина виконувати батьківську вказівку.

Апостол Павло розкривав істину синівства: «А як ви сини, то Бог послав Духа Сина Свого в серця ваші, який кличе: «Авва, Отче!». Тому ти вже не раб, а син. А як син, то й спадкоємець Божий через Христа» (Гал. 4: 6-7).

У притчі про блудного сина розповідається про двох синів, жоден з яких не розумів, у чому полягає щастя бути сином. Молодший за живого батька заволодів частиною майна, яке належало йому як спадкоємцю. Для нього важливим був не батько, а те, що він міг від батька отримати.

Старший син, на жаль, теж не зрозумів, що означає бути спадкоємцем. Найкраща одежа, в яку батько зодягнув молодшого сина, що голодний, обдертий та знеможений повернувся до рідного дому, перстень на його руці та сандалі на ногах, запечене теля, музика й танці стали причиною його гніву, і він до дому «ввійти не хотів. Тоді вийшов батько його й став просити його. А той відповів і до батька сказав: «Ото, стільки років служу я тобі, і ніколи наказу твого не порушив, – ти ж ніколи мені й козеняти не дав, щоб із приятелями своїми потішився я. Коли ж син твій вернувся оцей, що проїв твій маєток із блудницями, – ти для нього звелів заколоти теля відгодоване». І сказав він йому: «Ти завжди зо мною, дитино, і все моє – то твоє! Веселитись та тішитись треба було, бо цей брат твій був мертвий – і ожив, був пропав – і знайшовся!» (Бут. 15: 22-32).

Життя для старшого сина перетворилося на рутину, буденність, звичне виконання щоденних обов'язків та правил – сумніне, але без задоволення, без добрих емоцій. Щоденна монотонність

привела до того, що батьківського смутку старший син також уже не розумів, тому й не сприйняв його реакції на повернення брата.

Старший син – це син з покорою раба. Він служить батькові, а не виконує із задоволенням його волю, робить, тому що мусить.

Іноколи сини вважають себе розумнішими за батьків, не рахуються з ними, намагаються бути незалежними та приймати рішення самостійно. Але сини Бога визначаються не тільки за духовним народженням, але й за ставленням до Нього, за покорою Йому.

Звертаючись до церкви в Ефесі, апостол Павло зазначає: «І ви були мертві через провини й гріхи ваші, в яких ви колись проживали за звичаєм світу цього, по волі князя, що панує в повітрі, духа, діючого сьогодні в синах непокорі; між якими і ми всі жили колись у похотях плоті нашої, виконуючи бажання плоті і грішних помислів, і були за природою дітьми гніву, як і інші» (Еф. 2:1-3).

Далекі від Бога люди – це сини непокорі. А якщо сини Божі, то покірні Йому. Господь називає усіх людей чиймось синами – або Його, або диявола. Кому покірні – того й сини.

Ісус Христос говорив про це людям, формально релігійним, показово побожним: «... ви робите те, що ви бачили в батька свого... Ви робите діла батька свого. Вони ж відказали Йому: «Не родилися ми від перелюбу, одного ми маємо Отця – то Бога»... Ваш батько – диявол, і пожадливість батька свого ви виконувати хочете» (Ів. 8:37-44).

Взірцем для наслідування в покорі є Син, Який, «бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини: і подобою ставши як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної. Тому й Бог повищив Його, та дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим ім'ям вклонялось кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос – то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:6-11).

Цей акт покорі завершився вирішальною перемогою. Отець посадив Сина «на небі праворуч Себе, вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване не тільки в цьому віці але й у майбутньому. І все впокорив Він під ноги Йому» (Еф. 1:21-22).

Тому Ісус закликає: «Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, – і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:29-30).

Синівська покоря Богові – не примус, а привілей.

Ігор Крошук.

У ПОШУКАХ САМОРОДКА

«Дослідіть-но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, вони ж свідчать про Мене!» (Ів. 5:39) Щоразу, коли я відкриваю Святе Писання і починаю досліджувати той чи інший текст живого Божого Слова, мене охоплює почуття, яке відчуває копач, який шар за шаром розробляє золоту жилу. Радісне передчуття: ще одне зусилля – і рідкісний самородок буде знайдений! Але між мною і копачем є істотна різниця. Коли золота жила вичерпається, його чекає розчарування; я ж (і такі, як я) не розчаруюсь ніколи: наша «золота жила» невичерпна!

«Аплід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя...» (Гал. 5:22). На цей текст сказано чимало проповідей і написано безліч богословських статей. Здається, цей вірш досліджений уздовж і впоперек і витягти з нього щось нове – завдання непросте. Та оскільки жила невичерпна, пройдемо її знову в надії відшукати самородок.

Шар перший: плід духа

У Новому Заповіті це словосполучення зустрічається двічі. У Посланні до галатів (5:22) слово «дух» у деяких виданнях Нового Заповіту написано з малої літери, а в Посланні до ефесян (5:9) вжита прописна буква (в українському перекладі І. Огієнка замість слова «дух» вжито слово «світло», написане з малої літери. – **Ред.:** «... бо плід світла знаходиться в кожній добрості, і праведності, і правді».

Порівнюючи ці два вірші (Гал. 5:22 і Еф. 5:9), можна виявити певне співзвуччя. Це дозволяє припустити, що і в досліджуваному нами вірші теж варто було б слово «дух» писати з великої літери. Тоді було б гранично ясно: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра – це плід Духа Святого.

Однак розглянемо ці слова в контексті. Вірш дев'яятий з Послання до ефесян починається зі сполучника «бо», який відсилає нас до попереднього вірша. Ось як виглядає фраза апостола Павла повністю: «Ви-бо були колись темрявою, тепер же ви світло в Господі, поведітьесь, як діти світла, бо плід

світла знаходиться в кожній добрості, і праведності, і правді» (Еф. 5:8-9).

Про кого говорить апостол Павло? Про нас із вами! Це ми були «колись темрявою», але, прийнявши Ісуса Христа в серце, стали «світлом у Господі», тобто, народившись згори, стали Його плодом! «Ви світло для світу», – говорить про нас Христос. Зауважте, Ісус не каже: «Ви станете світлом для світу». Він стверджує, що ми вже світло. Плід народився, йому залишається духовно дозріти.

Тепер, так само в контексті, розглянемо вірш 22-й із п'ятого розділу Послання до галатів: «І кажу: ходіть за духом, і не вчините пожадливості тіла, бо тіло бажає противного духові, а дух противного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете. Коли ж дух вас провадить, то ви не під Законом. Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, ідопослужіння, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ереси...» (Гал. 5:16-20).

Цей контекст показує, що плід духа протиставлений справам плоті. Тобто апостол Павло говорить тут про плід нашого духа. Ключем до такого розуміння цього місця Священного Писання є слова Господа Ісуса Христа, звернені до учнів, коли Він говорить про Себе як про справжню Виноградину (Ів. 15:1-8). Але про це згодом. Спершу розглянемо сам плід.

Шар другий: плід «у розрізі»

У богословській літературі й проповідях пояснено, чому любов, радість, мир, довготерпіння... – не різні плоди, а один плід. Цей плід нашого духа можна порівняти з плодом гранатового дерева: один великий плід містить всередині безліч зерен, наповнених цілющим соком. Цей сік дуже корисний для хворих на анемію чи гіпертонію – хвороби, здатні вбити.

Іншими словами, текст із Послання до галатів про плід духа – це опис характеру, який ми набуваємо впродовж християнського життя, «аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа doskonałego, у міру зросту Христової повноти...» (Еф. 4:13).

Кожна риса цього характеру неодмінно має бути явлена людям і володіти цілющою для них дією, інакше ми не зможемо бути світлом для світу, не зможемо явити йому Христа.

Тепер розглянемо одну з рис характеру християнина – милосердя. У Біблії це слово вживається як щодо Бога, так і щодо людини. У Септуагінті, коли йдеться про милосердя Боже, вживаються слова «елейміосіне» (Плч 3:22) і «елеос» (Дан. 9:9). Коли ж мова йде про людину, використовується слово з іншим коренем – «іктіріміс» (Дан. 4:27). У грецьких текстах Нового Заповіту, у тому числі в Посланні до галатів (5:22), вжито слово «агафосіне» (доброта).

Ці спостереження дозволяють припускати, що милосердя Боже й милосердя людське – риси різних рівнів: ми не можемо бути настільки ж милосердними, наскільки милосердний Бог. Але важливо зрозуміти, у чому суть нашого милосердя та яка частка нашої участі у формуванні цієї риси характеру.

Простий аналіз тексту про діла плоті і духа дозволяє побачити, якій справі плоті протиставлене милосердя. Воно протиставлене ворожнечі (слово

«милосердя» стоїть шостим у ряду і слово «ворожнеча» – теж у ряду шосте!). Таким чином, слово «милосердя» – антонім до слова «ворожнеча». Отже, милосердя як риса нашого характеру – це, по суті, зброя проти зла, і «заряджена» вона добрими справами, добрими думками, добрими намірами, добрими словами (див. Рим. 12:21).

Шар третій: таємниця плодоношення

Бути милосердними нас вчили з дитинства. Однак якщо відмотати стрічку пам'яті назад і проаналізувати свої справи й учинки, скоєні, коли ми були «від світу цього», з'ясується, що ми були милосердними далеко не завжди. Наше милосердя носило вибіркового характеру: ми виказували його до тих, хто, на нашу думку, цього заслуговував. Та й то аж ніяк не постійно.

Що змінилося, коли ми прийняли Христа в серце й пішли за Ним? Так, ми, звичайно ж, не можемо бути такими милосердними, як Бог, але тепер милосердя стає невід'ємною частиною нашого характеру й повинно бути безстороннім, як безсторонній Сам Господь: «І кожному, хто в тебе просить, подай, а від того, хто твоє забирає, назад не жадай. І як бажаєте, щоб вам люди чинили, так само чиніть їм і ви. А коли любите тих, хто любить вас, яка вам за те ласка? Люблять бо й грішники тих, хто їх любить. І коли добре чините тим, хто добро чинить вам, яка вам за те ласка? Бо те саме і грішники роблять. А коли позичаєте тим, що від них сподіваєтесь взяти, яка вам за те ласка? Позичають бо й грішники грішникам, щоб одержати стільки ж. Тож любіть своїх ворогів, робіть добро, позичайте, не ждучи нічого назад, і ваша за це нагорода великою буде, і синами Всевишнього станете ви, добрий бо Він до невдячних і злих! Будьте ж милосердні, як і Отець ваш милосердний!» (Лк. 6:30-36).

Ці слова Христа не потребують коментарів. Вони розкривають сутність християнського милосердя.

Але чи здатні ми бути милосердними, як Отець? Чи здатні взагалі приносити якийсь добрий плід самі по собі? Звичайно ж, ні! «Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградині, так і ви, як в мені перебувати не будете. Я Виноградина, ви галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви. Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галузка, і всохне. І громадять їх, і кладуть на огонь, і згорять... Отець Мій прославиться в тому, якщо рясно зародите й будете учні Мої» (Ів. 15:4-6, 8). І далі: «Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід, і щоб плід ваш зостався, щоб дав Вам Отець, чого тільки попросите в Імення Моє» (Ів. 15:16).

Ми плодоносні, лише коли «прищеплені» до Виноградини – Христа й перебуваємо в Ньому. Без Христа ми нічого не можемо! Наше милосердя, таким чином, не є результатом нашого прагнення стати кращими. Наше милосердя, як і характер у цілому, – результат дії в нас Бога. У тому, що ми тепер здатні приносити плід духа, немає абсолютно ніякої нашої особистої заслуги.

Але невже від нас не вимагається ніяких зусиль?

Апостол Павло в Посланні до галатів дає відповідь на це запитання: «Бо Законом я вмер для Закону, щоб жити для Бога. Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (2:19-20).

З нашого боку потрібно померти для закону, розп'ястися з Христом, здавши смерті своє брудне, нікчемне «я» з його гріхами та хотіннями; віддати без залишку Господові серце своє і жити вірою в Сина Божого. І це: «Коли духом живемо, то й духом ходімо!» (Гал. 5:25).

Шар четвертий: радість практики

Ми часто звертаємося до цих слів святого апостола, слухаємо проповіді на ці вірші, проповідують самі. Ми вже повною мірою розчинили їх в розумі й, здається, готові прийняти серцем. Але тільки-но Господь надає нам шанс принести плід духа (а такий шанс Він дає нам щодня), багато хто чомусь цим шансом не користується.

Коли треба говорити про Христа, ми мовчимо. Побачивши жебрака, неохайно одягненого, від якого погано пахне, гидливо відвертаємося й проходим по зв нього. Чому?

Не так давно я дивився фільм-притчу «Як Христос у гості приходив». Сюжет фільму простий: від блаженної, що стояла на паперті, одна дуже віруюча християнка почула про те, що до неї в цей день неодмінно прийде Христос. Вона накрила багатий стіл і стала чекати. Сусідський хлопчик Іванко теж чув цю звістку й теж став чекати (більше з цікавості). Незабаром перед вікнами їхнього будинку по черзі пройшли то маленький жебрак, над яким знущалися дворові хлопчачки, то п'яниця, то жінка з немовлям. Нікого не пожаліла християнка, всіх прогнала: «Не до вас, мовляв, – я Христа чекаю». А Іванко всіх прихистив, до всіх був милосердний. Виявилося, що в образі хлопчачка, п'яниця та жінки з немовлям приходив Христос.

Лиш фільм закінчився – дзвінок у двері. Дивлюся у вічко: на порозі – жебрачка з маленькою дитиною на руках. І тут почалася боротьба плоті й духа. Вона тривала кілька секунд. Коли жебрачка подзвонила вдруге, дух здобув перемогу. Я відчинив двері і, ні про що не питаючись, дав жінці трохи їжі і грошей...

І серце моє в цей момент затріпотіло від радості... Виявляється, бути милосердним неважко. Треба тільки зробити перший крок. Що допомогло мені зробити цей крок? Я просто подивився на циганку й на себе очима Христа.

У тому, що мені вдалося принести плід, немає ніякої моєї заслуги. Бути милосердним – означає бути жертвовним. І жертвувати треба, насамперед, собою. Апостол Павло говорить про це в Посланні до римлян: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу, і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відною вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, добро, приємність та досконалість» (12:1-2).

Мені цього разу вдалося бути милосердним. Христос допоміг. Він обов'язково допоможе й вам.

Олександр Залецький.

ДУМАЙ СКРОМНО

Не секрет, що успішними в багатьох сферах суспільного життя сьогодні стають люди амбіційні, вперті, самовпевнені, підступні, лицемірні, хитрі, напористі та горді... Усі ці риси не мають нічого спільного зі скромністю, про яку нині взагалі не прийнято говорити.

Скромний не любить підкреслювати свої заслуги, переваги, хизуватися ними, не претендує на особливе ставлення... Скромність – моральна риса характеру, яка проявляється в тому, що людина не визнає за собою жодних виняткових чеснот чи особливих прав, ставиться до всіх людей з повагою, поміркована у своїх вимогах, покірна і послухна.

Пригадує вислів одного із впливових культурних діячів: «Потрібно допомогти здобути визнання обдарованим і скромним артистам, бо нахабні самі проб'ються». Вважається, що скромність заважає досягнути бажаного. Це твердження правдиве рівно настільки, наскільки суспільство відходить від віри в Бога і люди починають цінувати те, що

не варте перед Богом і ламаного гроша.

Саме поняття скромності тлумачиться по-різному, через що інколи виникає ряд проблем. Під скромністю можуть ховатися самолюбство та бажання заробити імідж.

Скромність тісно пов'язана з простою – в одязі, мові, поведінці, спілкуванні, проте зовсім не відкидає прийнятих в суспільстві норм етикету, культури

взаємовідносин. Тому Бог застерігає, щоб ми «не вхилились від простоти і чистоти, що в Христі» (2 Кор. 11:3).

Нахабність – друге щастя?

Цей народний вислів все більше уживається серед співвітчизників. Хоча ще не так давно нас вчили, що «скромність прикрашає людину». А може, сьогодні вона вже й не прикрашає?

Апостол Павло у Посланні до римлян зазначає: «Через дану мені благодать кажу кожному з вас не думати про себе більше, ніж належить думати, але думати скромно, у міру віри, як кожному Бог наділив». (Рим. 12:3).

Як це розуміти? Люди схильні оцінювати себе за своїм соціальним статусом, статками, маркою автомобіля, розміром банківських вкладів, можливостями та зв'язками, посадою тощо.

А віра передусім дає можливість правильно дивитися на себе і на світ. Віра

– це завжди залежність від Бога. З вірою пов'язані всі християнські чесноти, які й повинні бути мірилом особистості. Міра віри визначає, наскільки кожен із нас може називатися християнином за своєю суттю.

Апостол Павло не хотів, щоб про нього думали більше, ніж належить: «Бо коли я захочу хвалитись, то безумний не буду, бо правду казатиму; але стримуюсь я, щоб про мене хто більш не подумав, ніж бачить у мені або чує від мене» (2 Кор. 12:6). Ось справжній вияв скромності!

Скромність – це не безпринципність чи безхарактерність, насправді вона наполеглива та рішуча. «Бо коли ми не при собі, то це для Бога; коли ж скромні, то ради вас» (2 Кор. 5:13); «Я, Павло, особисто благаю вас покірністю і лагідністю Христовою, як скромний, коли між вами, а коли відсутній – сміливий» (2 Кор. 10:1).

Намагаючись бути взірцем врівноваженої, спокійної та стриманої людини, апостол Павло водночас не міг бути байдужим спостерігачем гріхів, які проявлялись в церкві в Коринті. Як ревнитель праведності Божої, він інколи був «не при собі», проте не втрачав самовладання, і йому вдалося бути скромним радником, а не зверхнім наставником.

Ознака мудрості

Бути скромним – це уділ по-справжньому мудрих людей, адже «мудрість, що зверху вона, насамперед чиста, а потім мирна, скромна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів, безстороння та нелукава» (Як. 3:17). Скромність – одна з ознак мудрості.

Натомість «гордість веде до загибелі, а пихатість – до падіння» (Пр. 16:18), а тому «краще бути скромним і бідним, ніж гордим і багатим» (Пр. 16:19).

Визнання та слава, яких люди сьогодні досягають будь-якими шляхами, – «як цвіт трав'яний» (1 Петр. 1:24).

Мудрий Соломон говорив: «Страх Господній – навчання премудрості, а перед славою скромність іде» (Пр. 15:33) та: «Перед загибеллю серце людини високо несеться, перед славою ж – скромність» (Пр. 18:12).

Отже, справжня слава, а не короткочасна повага улесливих людей, належить скромним. Скромна людина не буде самотужки зводити собі престол та споруджувати п'єдестал, бо її бажання – прославити та возвеличити не себе, а вічного Бога, Котрому, власне, лише й належить вся слава. І в цьому – найголовніша перевага чесноти скромності.

І. К.

ПРИЙНЯТИ РІЗДВО КУДИ ПІТИ?

Одна з ключових ідей євангельської різдвяної історії – це проста, але водночас глибока ідея прийняття. «Нехай буде мені згідно зі словом твоїм» (Лк. 1:38), – промовляє Марія у смиренній, повному віри, і відчуженні двері для Різдва. Приймає Божий план, Його волю про себе, надприродне зародження нового життя, за яке бере відповідальність, що несе загрозу її власному майбуттю. Тільки після цих слів архангел Гавриїл зникає. Його місія виконана. Благовіщення прийняте. Прийняте не до відома, а в життя, у свою долю.

Опечалений, але благородний Йосип планує відпустити свою вагітну наречену без розголошення. Ангел вносить свої корективи у сні: «Коли ж він те подумав, ось з'явився йому Ангел Господній у сні, промовляючи: Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачате в ній то від Духа Святого... Як прокинувся ж Йосип со сну, то зробив, як звелів йому Ангел Господній, і прийняв він дружину свою» (Мт. 1:20, 24).

Потім були ясла, тому що святе сімейство не прийняло до заїзду. Був Єгипет, тому що в палаці для них також не знайшлося місця. Його зайняв Ірод. А Іроди не поспішають покинути насиджені місця. Вони не лише не приймають немовлят – вони відкидають і вбивають їх.

Та все ж завжди є ті, хто приймає. Тому були мудреці, були пастухи. І знову була Марія, котра обдумувала все, порівнювала, запам'ятовувала і зберігала у своєму серці (Лк. 2:19).

У Різдві збулося давнє пророцтво: «Тому Господь Сам дасть вам знака: Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл» (Іс. 7:14). «А все оце сталося, щоб збулося сказане пророком від Господа, який провіщає: Ось діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвуть Йому Ймення Еммануїл, що в перекладі є: З нами Бог» (Мт. 1:22-23).

Людина приймає Бога, Котрого відкинула в Едемі. Приймає у вигляді Немовляти. Бог приймає людську

плоть, стає одним із нас, щоб викупити і прийняти все людство.

Мине кілька десятиліть – і змужнілий Ісус буде проповідувати не лише про наближення Царства, але й про те, що увійти в те Царство неможливо, якщо не приймеш його, як дитя (Мр. 10:5).

І ще скаже: «Коли хто в Ім'я Моє прийме одне з дітей таких, той приймає Мене. Хто ж приймає Мене, не Мене він приймає, а Того, Хто послав Мене!» (Мр. 9:37).

Ось чому вже понад дві тисячі років прийняти Христа – це означає відізнатися на потребу ближнього. Прийняти Бога в серце, щоб разом із Ним взяти участь в трансформації скаліченого гріхом світу. Тільки це і має значення. З Різдвом Христовим вас, друзі!

М. Ч.

ЗАРАДИ ЛЮБОВІ ДО ХРИСТА

Допоццо провів вісім років у німецькому концентраційному таборі. Ось як розповідає він про жахливі 1937-1945 роки.

Будучи досить міцної статури, я важив тоді 45 кілограмів. На всьому тілі рясніли смуги від ударів. Моя права рука була зламана, і вже більше ніколи я не володів нею досконалим.

У надвечір'я Христового Різдва 1943 року мене викликали до коменданта. Я став перед ним боєм, із голим торсом. Комендант стояв біля стола з розкішними наїдками. Я, вмираючи від голоду, мусив споглядати цю королівську вечерю. Шаленими зусиллями я переборював спокусу зненавидіти коменданта.

Наприкінці вечери ад'ютант приніс каву і маленькі тістечка. Здавалося, коменданту цей делікатес був добре відомий. Глянувши на мене, він сказав:

– Допоццо, ваша дружина – чудова господиня!

Я не зрозумів натяку. Комендант пояснив:

– Упродовж усіх цих років ваша

дружина присилає для вас тістечка, які завжди мені надзвичайно смакують.

Спокуса ненависті в цю мить була особливо настирливою. Моя дружина і четверо дітей відмовлялися від свого мізерного раціону

муки, масла і цукру, щоби спекти для мене тістечка. А цей чоловік поживав їх! Я попросив дозволити мені хоч понюхати печиво, щоб згадати запах дому.

Проте комендант відмовив і вигукнув:

– Raus! Геть!

Після війни я натрапив на слід цього коменданта, який змінив прізвище і намагався жити непомітно. У 1953 році я з одним моїм товаришем завітав до нього. Він не впізнав мене, я відрекомендувався:

– Я номер 17531. Пригадуєте Різдво 1943 року?

Комендант зіщулювався від страху.

– Ви прийшли, щоб помститися? – запитав він глухим голосом.

Замість відповіді я розгорнув великий пакунок, у якому було повно цих чудових тістечок. Я попросив дружину колишнього коменданта зварити каву. Потім ми їли тістечка і пили каву всі четверо.

Ми дивилися одне на одного. Із слізьми на очах комендант запитав:

– Але чому ви простили мені?

Я відповів:

– Заради любові до Христа.

(Зі збірки «Незвичайні історії: Смішні, а також такі, що спонукають до роздумів»).

Якщо вам доводилося змінювати місце проживання, згадайте, чим ви керувалися при пошуку нової церкви. Зазвичай рішенням приєднатися до нової громади передусім знайомство з церквами, аналіз усіх «за» і «проти».

Уявімо, що навколо церкви, дуже схожої на ті, яким апостол Павло писав свої послання. Яку б із них ви обрали? Членом якої громади захотіли б стати?

Мені близька за духом церква у Филипах. Приваблюють також громади в Ефесі та Колосах. Викликає інтерес навіть церква у Римі. А от коринтська громада приваблює мало, хоча в ній чимало активних, здібних, талановитих, розумних і шанованих людей.

Портрет церкви в Коринті

Основною проблемою церкви у Коринті був дефіцит любові. Брак любові часто призводить до виникнення суперництва, гордості та розбрату. І апостол Павло прекрасно це знав. Тому й написав віруючим у Коринті, що таке справжня християнська любов-агапе (1 Кор. 13). Апостол говорить, що вона «не поводить нечестно».

Нечемність – це негідна поведінка, нестриманість, бешкет. Така поведінка деяких віруючих у Коринті на загальному тлі громади була, скоріше, винятком, аніж правилом. Перші християни відрізнялися спроможністю любити, приймати і вміщати інших, ставитися до людей з належною повагою.

Однею з проблем цієї церкви був поділ віруючих на групи, суперництво і суперечки: «Бо стало відомо мені про вас, мої браття, від Хлоїних, що між вами суперечки. А кажу я про те, що з вас кожен говорить: я ж Павлів, а я Аполлосів, а я Кифин, а я Христов» (1 Кор. 1:11-12). Апостол Павло, який проголосує у своїй проповіді, що воскреслий Христос є істинний Син Божий, Господь і Спаситель, не міг залишатися байдужим до поділів серед віруючих. Оскільки окремі групи в Коринті проголошували своїми лідерами різних людей, Павло переводить їхній погляд на Бога: «... ані той, хто садить, ані хто поливає, є щось, але Бог, що родить» (1 Кор. 3:7).

У громаді Коринта також мали місце тяжби, і деякі віруючі зверталися до суду (1 Кор. 6). Така практика не тільки принижувала християнство в очах світу, але й руйнівно діяла на саму церкву.

Павло згадує і проблему дискримінації віруючих із незаможних родин (1 Кор. 11:20-22). Очевидно також, що деякі коринтські віруючі не мали близьких стосунків один із одним. Часом неповагу виказували навіть до служителів. Павло застерігає: «... око не може сказати руці: «Ти мені непотрібна», або голова знов ногам: «Ви мені непотрібні» (1 Кор. 12:21).

Зовнішній вигляд окремих віруючих теж виходив за межі пристойності (1 Кор. 11:4-16). Апостол докладно пояснює, як належить виглядати чоловікові та дружині у церкві.

Крім того, поведінка деяких християн у Коринті часом межувала з неподобством, вони перебивали один одного в церкві, наполягаючи на своєму (1 Кор. 14:26-35). Ці віруючі навіть поставили під сумнів апостольство Павла, змусивши його захищатися: «Хіба ж я не вільний? Чи ж я не апостол? Хіба я не бачив Ісуса Христа, Господа нашого? Хіба ви – то не справа моя перед Господом? Коли я не апостол для інших, то для вас я апостол, – ви бо печаті мого апостольства в Господі» (1 Кор. 9:1-2).

У результаті церква дедалі більше страждала від поведінки плотських віруючих. Думаю, це відлунувало боєм у серці Павла. Адже він навчав їх зовсім іншого.

Де та «путь іще краща»?

Мудрість Павла полягала в тому, що він не тільки викривав коринтян, але й показував «путь кращу». Апостол навчав їх будувати нові стосунки, засновані на любові. Тільки любов-агапе – джерело всіх християнських чеснот – могла вивести коринтських віруючих на правильний шлях. Любов допомагала віруючим із ворогуючих груп примиритися один із одним. Вона ж ставила заслін нігілізму, який паплюжив духовні цінності, ідеали, норми моральності та культури. Павло закликає церкву усвідомити, що любов-агапе виражається у глибокій повазі до ближнього. Вона піклується і про бідних, і про всіх нужденних. «Любов не поводить нечестно», тобто не каже грубощів.

не робить поганих учинків, навпаки – поводиться пристойно, шанобливо, чемно і пристойно.

Така любов залишається предметом захоплення і в наш дні. Метью Генрі так описує любов-агапе: «Любов остерегається, щоб не перейти межі пристойності. Вона не робить нічого, що було б не до місця або не на часі, але з усіма чемно і доброзичлива. Вона ставиться з повагою і пошаною до тих, хто стоїть вище, із милосердям і поблажливістю – до тих, хто нижче, із ввічливістю та доброзичливістю – до всіх. Вона не порушує порядок, не зводить усіх людей до одного рівня або рангу, але дотримується встановлених Богом відмінностей між людьми і поводить відповідно до свого становища, займається своєю власною справою і не втручається у справи інших, не критикує, не припиняє поведінку інших».

Сучасні «коринтяни»

Що можна сказати про християнське середовище наших днів? Чи впливає світський спосіб життя на церкву так, як колись впливав на громаду в Коринті? На жаль, так. Біблія пояснює це гріховною зіпсованістю людини (Рим. 7:18-20). Егоїзм, як прояв цієї зіпсованості, штовхає людей на неповагу до інших. Ображаючи ближнього, людина думає, що захищає себе.

Неподобство у вигляді суперечок, підвищеного тону, нешанобливого ставлення можна й сьогодні зустріти під час обговорення організаційних і ділових питань. І ріжуть «правду-матку», не підозрюючи, що ними керує аж ніяк не любов-агапе.

Прояв неповаги можна пояснити почасти впливом «пролетарської культури» радянського часу. Комуністична ідеологія перестала панувати на пострадянському просторі, та наслідки її панування відчутні донині.

Під впливом радянської культури перекручено сприймається євангельська теза про царське священство всіх віруючих (1 Петр. 2:9). Далеко не всі християни віддають собі звіт у тому, що поведінка царя і священника має відображати благородство і відповідати найвищим стандартам. Нехтування етикетом веде до грубості та інших сумних проявів радянського (безбожного) минулого. Неподобство завжди токсичне. Воно отруєє самого грубіяна, руйнує взаємини між людьми, завдає болю і морально травмує ближніх.

Як позбутися цієї нечистоти в наших церквах? Відповідь очевидна: християнською любов'ю. Серце, наповнене агапе, завжди зможе вміщати і приймати іншу людину з усіма її особливостями, перевагами та недоліками. Людина, яка любить, своєю поведінкою спонукатиме інших стримувати свого язика і поводитися пристойно.

А знайти таку любов можна лише біля ніг нашого Господа: «В цьому всьому ми перемаємо Тим, Хто нас полюбив» (Рим. 8:37).

Потрібно пам'ятати, що кожна людина – образ і подоба Бога. Будьмо привітні до всіх! Будьмо уважними слухачами!

Будьмо обережні у зауваженнях! Якщо зауваження дійсно необхідні, його слід зробити наодинці, а не прилюдно.

Будьмо готові вибачитися перед ближнім за свої прогріхи! Щире вибачення здатне зцілити зруйновані взаємини.

Будьмо вдячними, щедрими на добрі слова підтримки і заслужену похвалу!

Гарче молимося один про одного!

Любов Ісуса Христа має силу змінювати світ.

Сергій Мороз.

БОРИСКО І ПЕТРУСЬ

«Правдивий друг любить за всякого часу, в неволі ж він робиться братом» (Пр. 17:17).

Було це в Казахстані за радянських часів, коли віруючих переслідували. Жили-були двоє нерозлучних друзів – Бориско і Петрусь. Борискові було дев'ять, Петрусь – вісім. Будинки їхні стояли по сусідству. Борискова мати, Галина, керувала хором у лютеранській церкві. Тому «кадебісти» були в неї частими «гостями».

Приїжджали лише вночі (нечестиві ховаються під покривом темряви). Раз на тиждень одного і того ж дня опівночі до будинку під'їжджав «воронок». Машину залишали чомусь осторонь, біля паркану Петруся. Двоє людей у цивільному прямували до Борискової оселі: один довготелесий, другий – рум'яний, мов м'ясник. Водій залишався в машині.

Як за сценарієм, ті двоє проводили допит Галини, який зазвичай тривав дві години. Після допитів жінку вивозили на чорному «воронку» в міліцію. Там починався повторний допит, який тривав ще кілька годин. Улесливо, із прикритим, хтось виявляв батьківську турботу:

– Ви, напевно, втомилися, Галино, і хочете додому, до дітей. Підпишіть ось цей папір, що ви чули, як проповідник вашої церкви зводив наклепи на радянську владу. Багато хто вже підписав. І вам треба. І йдіть додому. Більше ми вас турбувати не будемо.

Але Галина кожного разу відмовлялася підписувати брехню. Хоча в органах знали, як залакувати, Галина виявилася не з боязких. Навідріз відмовлялася співпрацювати. Під ранок її відпустили. Додому йти вже не було сенсу, і вона йшла на роботу, у друкарню, де працювала прибиральницею.

Одного разу такий нічний допит врятував життя начальнику друкарні. Як кажуть, нема лиха без добра.

Того дня він прийшов на роботу раніше, ніж зазвичай. Раптом йому стало зле з серцем, і він знепритомнів. Повернувшись із допиту на роботу, Галя побачила, що начальник лежить на підлозі. Вона негайно викликала швидку і тим самим врятувала життя людині.

Відтоді дружина начальника називала Галину не інакше, як «рятівниця ти наша». Галину почали запрошувати в дім, вона допомагала по господарству. На роботі Галя всі цінували й любили. Такий контраст: з одного боку – допити, образи, приниження, клеймо зрадниці і ворога, а з другого – повага, вдячність і любов. Як написано: «Вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1 Кор. 10:13).

Приїзди ненависного для Бориска «воронка» тривали більше трьох місяців. Ніхто не спав у такі ночі. Борис теж намагався не спати. Він гаряче молився про маму і дуже боявся, що вона одного разу не повернеться додому, як це вже траплялося з деякими їхніми родичами і друзями.

Дев'ятирічний хлопчик довго думав, як позбутися небажаних гостей. І в голові його визрів план. Він поділився ним із Петрусем,

тому що потребував помічника. Петрусь зрозумів друга з пів слова і відразу згодився. Допомогти другові – свята справа.

Коли ненависний «воронок» заглушив двигун біля Петрусевого будинку, хлопці були напоготові. Вони сховалися за парканом, попередньо видерши з нього кілька цвяхів, щоб потрібного часу непомітно пролізти на вулицю.

Ніч. Темно. Коли ті двоє вийшли з машини і попрямували до будинку, Бориско проліз через паркан до машини і взявся за справу. Він почав вигвинчувати ніпелі з коліс і повільно випускати повітря. При цьому камера видає гучний шиплячий звук. У нічній тиші цей звук був би добре чутий. Але Бориско знав, що робив. Він спритно накрив ковпачок ніпеля мокрою ганчіркою, тому ніякого шуму не було. Він навчився цього в сусіда, котрий займався ремонтом автомобілів.

Поступово, одне за одним, він спустив усі колеса. Петрусь у цей час стояв на посту. Між друзями була домовленість: якщо водій відчужає щось і вийде з машини, Петрусь мав одразу ж пультити з рогатки камінчиком у вікно свого будинку так, щоб із гуркотом розбити скло. У темряві обличчя не розгледіти, ніхто не дізнається, хто спускав колеса.

Ото вже Петрусь! Справжній друг! Адже стріляти він збирався по своїх вікнах (тієї кімнати, де спав). На щастя, бити скло не знадобилося: Бориско виконав свою роботу чисто. Водій-казах навіть оком не зморгнув. Він продовжував спокійно сидіти в машині зі спущеними колесами.

Закінчивши свою роботу, хлопчики сховалися за парканом і з цікавістю чекали подальших подій.

Нарешті довготелесий із «м'ясником» вийшли з дому і повели Галя до машини. Підійшовши ближче, вони остовпіли: їхній «воронок» став помітно нижчим і мало не торкався землі днищем. А водій спокійно сидів за кермом. Що тут почалося!.. Концерт.

– Де ти був? Чому залишив машину без нагляду?

– Начальнику, клянуся, я нікуди не виходив ні на секунду!

– Значить, ти заснув на завданні! – кричав «м'ясник».

– Начальнику, клянуся, не спав!

– Тоді як таке могло статися? Ти що, оглух? Як можна було не почути, що у тебе в машині всі колеса спускають?!

Водій, мало не плачучи:

– Клянуся, не спав! І не оглух. Людей навколо не було. Ні душі.

Тоді довготелесий із «м'ясником» роздратовано, в один голос, вигукнули:

– Тоді хто ж це зробив?

Водій розгублено:

– Аллах... Аллах... Аллах зробив!

Галину тієї ночі нікуди не везли. Вона повернулася додому. Сім'я раділа і дякувала Господу. Бориско мовчав і нікому не розповідав про свій хуліганський учинок. І Петруся не здав. Адже вони – друзі! Хлопчики впоралися зі своїм завданням. І Бог їм у цій справі явно допомагав!

З того дня «воронок» більше не приїжджав. І це було для Бориска найбільшим щастям.

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

Порівняно з іншими великими подіями з життя Христа, його день народження християни почали відзначати не одразу. Скажімо, Воскресіння Спасителя святкували вже самі апостоли. Перші християни святкували також Вознесіння Господнє, Хрещення, День зішестя Духа Святого. Однак найперша згадка про Різдво датується лише III століттям.

Чим пояснити цю «забудьованість»? Як можна не пам'ятати про таку дату?

Сьогодні це здається дивним, адже день народження – мало не найважливіша дата для кожної людини. То що вже казати про День народження Боголюдини, Спасителя світу! Чому ж тоді євангелісти Матвій і Лука, розповідаючи про Різдво, не називають точну дату, хоча, скажімо, в Євангелії від Луки є немало інших точних датвань... Яка логіка цього замовчування?

Щоб відповісти на це питання, потрібно згадати, в якому історико-культурному середовищі народився і жив Христос і в яких умовах проповідувалося християнство в I-II століттях.

Сумне свято?

Юдеї і язичники по-різному ставилися до дня народження. Язичники влаштовували веселу гостину на честь появи нової людини. Натомість євреї цей день не відзначали. Чому?

Парадокс у тому, що з-поміж усіх давніх народів юдеї особливо трепетно ставилися до дітонародження. Головний зміст Старого Заповіту – очікування народження Месії-Спасителя.

Обітниця того, що Він прийде, була дана одразу після гріхопадіння. На сторінках Священного Писання ця обітниця підтверджувалася не раз. І будь-яка ізраїльтянка розглядалася як потенційна мати Месії.

Дівчата в 14 років виходили заміж, і та, котра не могла мати дітей, вважалася нещасною. Коли в сім'ї народжувалося дитя, то славилася не сама подія народження – у дитині прославлявся Бог Ізраїлю. Саме такий зміст мають всі релігійні обряди, які звершувалися над немовлям у перші 40 днів його життя.

Але чому не можна водночас святкувати день народження і славити Бога? Річ у тому, що в релігійну свідомість ізраїльтян була закладена думка про вроджену гріховність людини.

Якщо люди народжуються з тим, що змусить їх грішити і страждати, тоді навіщо відзначати день, який поклав початок скорботам і стражданням?

Євангелісти з молоком матері увібрали культурні і релігійні традиції Ізраїлю. Цим і пояснюється відсутність точної дати народження Христа. Першопочатковим ареалом поширення християнства поза Палестиною були також юдеї – жителі діаспори, або розпорошення. Тому й не дивно, що в переліку християнських свят упродовж перших двох століть Різдва не було.

Звісно, це не єдина причина. Християни тоді хвилювала не хронологія, а сам факт народження Спасителя. Якщо Він народився, то Він був розп'ятий, помер і воскрес. І проповідь апостолів – це насамперед проповідь не про Різдво, а про Воскресіння.

«Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша!.. Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші від усіх людей!» (1 Кор. 15:14, 19). Таку лаконічну і жорстку характеристику дав апостол Павло християнству, з якого витерте Воскресіння Христа.

Отож для християн перших двох віків було достатньо просто факту народження Христа. Основою церковного життя було Воскресіння Спасителя.

Проте вже на початку III ст. християнський письменник Климент Олександрійський говорить, що знає людей, які наполегливо намагаються визначити не лише рік, але й день народження Ісуса.

Ніякої романтики

Як це не дивно, та джерела святкування Різдва – зовнішні і зовсім не романтичні. У II столітті в церковному середовищі почали поширювати гностичні лжевчення (від гр. «гносис» – знання).

Це була спроба об'єднати християнство, язичництво і грецьку філософію. Гностики вважали, що не зобов'язані, приймаючи християнство, позбуватися своїх колишніх теорій. Навпаки, з їх допомогою вони бралися тлумачити християнство «у вищому і досконалішому сенсі». Бо вони, мовляв, володіють істинним знанням, на відміну від перекрученого християнами вчення Ісуса.

Появилася безліч фантастичних релігійних систем, які дуже важко класифікувати. Об'єднувало їх одне – міфологізація образу Ісуса, заперечення того, що Бог реально став людиною.

Гностицизм став серйозною проблемою для Церкви. У полеміці з ним було запроваджене свято, яке отримало назву Богоявлення (гр. Епіфанія). Це було подвійне свято – відзначалося і народження Христа, і його хрещення. Як писав один із отців Церкви Ієронім Стридонський, «у народженні Своему Син Божий явився світові сокровенно, а в хрещенні – досконало». І справді, лише після хрещення Христос починає Своє служіння.

У IV столітті свято Різдва було відокремлене від свята Хрещення. Різдво стали святкувати 25 грудня, Хрещення – 6 січня. Це рішення було закріплене на II Вселенському соборі у 381 році.

Наприкінці грудня, у дні зимового сонцестояння, римляни відзначали сатурналії – на честь бога Сатурна. У ті ж дні по всій Римській імперії широко відзначали народження сонячного бога Мітри. Джерела цих свят очевидні: сонце починало рости, день – більшати.

Коли на початку IV століття імператор Костянтин припинив гоніння на християн, Церква вирішила скористатися цими святкуваннями для утвердження віри в Боголюдину.

Не згадка, а саме життя

Виходить, християн змусили відзначати Різдво зовнішні обставини? Це не зовсім так. Церковні свята – не просто згадка про ту чи іншу подію, це їх безпосереднє переживання. У цьому сенсі Різдво святкували вже перші християни, хоча вони не цікавилися датою народження Христа і не влаштовували пишних богослужінь.

І саме для того, щоб захистити своє переживання свята Різдва Спасителя від людей, які не визнавали реальність Боготілення, Церкві довелося згадати дату Різдва. На богослужіннях цього дня нагадували, що Бог став реальною, а не примарною Людиною. І головна причина збігу Різдва Христового і свят поганських богів – не прагнення до якогось зовнішнього, політичного подолання язичництва, а тверда віра християн у те, що всі прагнення язичників, виражені в культах Сатурна, Мітри чи ще когось, знаходять своє вираження тільки у Христі.

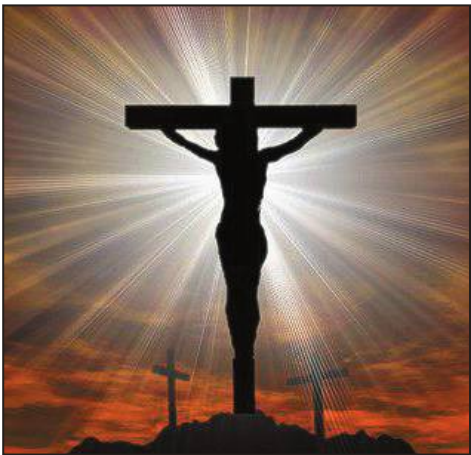
Християни навчали, що цього дня народився не черговий божок, відповідальний за рух сонця, а втілює Сам Творець сонця. У часі народився Творець часу. Людиною став Творець людини. І, що вже зовсім немислимо для язичницької міфології, – для того, щоб народитися, йому потрібні були згода і участь людини.

Народження без участі чоловіка знали на той момент практично всі релігійні системи. Досить згадати міфи про чудесне народження Діоніса, Ромула... Чим вони відрізнялися від Різдва Христа? Тим, що в язичницьких міфах народжувалися людинобоги, а в Вифлемі народилася Боголюдина. І різниця тут – зовсім не у словах.

З одного боку – неприступний Абсолют, Бог Біблії, Котрого неможливо побачити; з другого – беззахисне Немовля, Котре потребує догляду і турботи, Котре пеленає і годує Марія. І це Немовля – Той Самий Бог. Навіщо Бог став Людиною? Бо щоб людина могла зійти на небо, небо мало зійти на землю.

ДВА ВИДИ ВІРИ

Зазвичай ми вживаємо слово «віра» для опису великих, по-дитячому простих ковтків віри, коли людина здатна отримати неможливе. Подібну надзвичайної сили віру відчув Давид, виходячи на битву з Голіафом. У наші дні «місіонери віри» пишуть про хвилюючі чудеса, які є результатом чистої дитячої віри. Це – «зерно віри», здатне нагодувати багатьох сиріт і пересунути гору.

І таких прикладів у Біблії безліч. Але Йов та інші святі з 11-го розділу Послання до євреїв показують нам інший тип віри. Непохитна, дитяча віра може не вижити, коли чудо не стається, коли відповідь на насущну потребу не приходить, коли густа сіра пелена закриває всі ознаки Божої турботи. Такі миті потребують чогось більшого. Тут для опису віри краще вживати слово «відданість». Якось я бесідував з молодою медсестрою, розчарування в Бозі якої коренилося саме у заміщенні цих двох видів віри. Вихована у християнській сім'ї, вона рідко сумнівалася в Бозі. У 24 роки їй доручили палату хворих на рак. Вона розповідала історії людей, за якими доглядала.

Деякі з її пацієнтів молилися щиро, з вірою, просячи в Бога зцілення чи полегшення болю. І все ж померли жорстокою, страшною смертю. Щоразу медсестра поверталася додому, пригнічена сценами приреченого страждання, і бачила перед собою сліди Ісуса на картині, які вабили світлою обітницею.

Віра чи відданість

Щоб зрозуміти, про що я кажу, просто прочитайте два псалми. Почніть із 23-го: «Господь – то мій пастир... Він водить мене... Не буду боятися злого... Добро та милість супроводжуватимуть мене в усі дні мого життя...» Потім прочитайте 22-й псалом:

«Боже мій! Для чого Ти покинув мене? Далекі слова мого зойку від спасіння мого... Взиваю я вдень, та Ти не озвешся, і кличу вночі – і спокою немає мені!». Псалом 23 – вірець безпосередньої дитячої віри. Псалом 22 демонструє відданість – глибшу, неосажну віру. Життя з Богом може включати і ту і ту. Ми можемо переживати часи неймовірної близькості, коли отримуємо відповідь на всі молитви, і Бог здається близьким та люблячим. Ми можемо також переживати смутні часи, коли Бог мовчить, коли нічого не виходить, і всі біблійні обітніці здаються недіючими.

Бути відданим Богу – значить навчитися вірити, що за туманом царює Бог; Він не покинув нас, як би не виглядала наша ситуація. Парадоксально, що навіть найскладніші часи в житті Йова зміцняли його віру та близькість із Богом.

Глибока віра, яку я назвав відданістю, допускає паростки і силу протиріччя. Люди ростуть, борючись, працюючи, напружуючись. У якомусь сенсі людина більше потребує проблем, ніж їх вирішення. Чому не на всі молитви ми отримуємо відповіді одразу? Тому що наполеглива молитва, піст, вивчення, роздумування – це все створено ради нас, не ради Бога. Ми пристрасно бажаємо йти прямими, короткими шляхами. Але вони відводять нас від зростання у вірі.

Таємниця великої віри

В есе про молитву Клайв Льюїс припускає, що Бог ставиться до ново навернених християн із особливою ніжністю, як батько, який до нестями любить новонародженого. Він наводить слова досвідченого християнина: «Я бачив багато дивовижних відповідей на молитву; деякі з них можна назвати чудом. Зазвичай відповіді приходять напередодні навернення у віру чи невдовзі після цього. Але протягом подальшого християнського життя вони стають дедалі рідшими. Відмови на молитовні прохання не лише стають частішими – вони стають більш явними, більш наполегливими».

На перший погляд, усе має бути навпаки. Життя з вірою має стати легшим, а не важчим, бо ж християнин вдосконалюється. Але Льюїс наводить два яскраві приклади з Нового Заповіту, коли молитви не отримали відповіді: Ісус мовив відвести від Нього чашу страждань, Павло благав Господа вибавити його від жала у тілі.

Льюїс запитує: «Що ж, Бог залишає тих, хто найкраще Йому служить? Бо ж Ісус – Той, Хто служив Йому найкраще, – сказав перед смертю: «Чому Ти покинув Мене?». Коли Бог став Людиною, саме цю Людину Бог найменше утішав у її величезній потребі.

Це – таємниця. Навіть якщо в мене була на це влада, я б не наважився її досліджувати. Разом з тим, звичайним людям, як я і ви, краще не робити поспішних висновків щодо себе, коли ми отримуємо відповіді на молитви всупереч ймовірності. Якщо ми були сильніші, з нами, можливо, спілкувалися б менш

бережно. Якщо ми були сміливіші, нас, можливо, направили б захищати найбільш надійні пости у великій битві, надаючи нам набагато менше допомоги.

Неминуче запитання

Але не можна просто звести приклад відданості – віри, загартованої випробуванням, – до райдужної формули. Я розмовляв з багатьма людьми, чия чиста дитяча віра тонула в миті випробувань. За ширмою книги Йова таїться неминуче питання: якщо заради випробування любові чоловік піддав свою дружину такій же травмі, яку отримав Йов, ми б вважали його хворим та ізолювали від суспільства. Якщо мати захвалася від власних дітей і відмовилася вказати напрямком дітям, які потрапили в туман, ми б вважали її негідною матір'ю. Як же нам зрозуміти парі Самого Бога, яке Він уклав із сатаною у книзі Йова?

Не пропоную точної формули, лише два спостереження.

Перше. Ми мало розуміємо, що значить наша віра для Бога. Якимсь таємничим чином жакливе випробування Йова було цінне для Бога, тому що розкрило суть експерименту з усім людством. Не тільки віра Йова, але й мотив походження світу був поставлений на карту. З тих пір, як Бог взяв на Себе ризик дати людям свободу вибору, віра – істинна, невіддупна, вільно запропонована віра – почала мати неймовірну цінність для Бога. Немає кращого способу висловити свою любов до Бога, ніж розвивати відданість Йому.

Неправильно говорити про потребу Бога в любові Його творіння, але згадайте, як Сам Бог висловлював Своє пристрасне бажання такої любові. Це бажання, яке коштувало Йому втілення та розп'яття. Жодні людські слова не можуть умістити того, що відбулося, його значення не можна ні применшити, ні перебільшити. Як сказав Ісус, у кінці історії тільки одне питання буде мати значення: «Коли приїде Син Людський, то чи знайде Він віру на землі?».

Віддати Свого Сина було «платою» Бога; відповідь вірою, подібно на відповідь Йова, – вашою чи моєю – є «нагородою».

Можливо, Бог відправляє нас на найнебезпечніші позиції, переживаючи гордість, любов, біль та докори сумління – все те, що відчуває батько, відправляючи свою дитину на війну. Чи Бог досяг того, що хотів, випробовуючи Йова?

Тільки Бог може відповісти на це. Бо тільки Бог може визначити, що цінне для Нього. «Блаженні ті, що не бачили, але повірили», – сказав Ісус, м'яко докоряючи Хомі. Йов побачив найтемніший бік життя, почув найглухіше мовчання Бога – і все ж вірив.

Друге. Бог не відгородив Себе від вимог віри. Випробування Йова луною віддається в житті Ісуса. Він також був випробовуваний. Він також втратив найцінніше, включаючи друзів і здоров'я. «Він за днів тіла Свого з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, хто від смерті Його міг спасти». Врешті-решт, Він поплатився життям.

Бог не піддає випробуванням, які не пережив Сам

Ми можемо ніколи не збагнути таємниці того, що

сталось на хресті, але нас утішає те, що Бог не хоче піддавати Своїх людей випробуванням, Яких Він не пережив Сам. Я розмовляв із багатьма людьми, які неймовірно страждають, і не можу не підкреслити, як це важливо для них.

Вивчаючи Біблію, я здивувався радикальним змінам ставлення авторів до страждань. Коли автори Нового Заповіту говорять про труднощі та утиски, вони не висловлюють обурення, не пояснюють причин страждання, але вказують на дві події – смерть і воскресіння Ісуса.

Віра апостолів повністю базувалася на тому, що сталося в Пасхальну неділю, коли Бог перетворив величезну трагедію в історії – розп'яття власного Сина – на день, який ми згадуємо як страсну п'ятницю.

Учні, які дивилися на хрест зі свого укриття, невдовзі пізнали те, чого не пізнали за три роки перебування з Наставником: коли здається, що Бог відсутній, Він може бути найближче. Коли Бог здається мертвим, Він повертається до життя.

Події трьох днів – трагедія, темрява, триумф – стали для авторів Нового Заповіту еталоном того, як справлятися з випробуваннями.

Ми можемо поглянути на Ісуса – доказ Божої любові – й не отримати відповіді на питання: «Чому?». Страсна п'ятниця свідчить про те, що Бог не залишив нас наодинці з болем. Зло та страждання, які затьмарюють наше життя, такі реальні та важливі для Бога, що Він захотів розділити їх із нами і Сам пережити їх.

Пасхальна неділя показує, що страждання не торжествує. Тому Яків пише: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробовування...»

«Тіштеся з того, засмучені трохи тепер, якщо треба, всілякими випробовуваннями...» – пише Петро. «Я радію в стражданнях своїх», – пише Павло. Апостоли продовжують пояснювати те, що хорошого може принести «викуплене страждання»: зрілість, мудрість, істинну віру, наполегливість, сильний характер та багато інших нагород.

Чому треба радіти? Аж ніяк не мазохістському збудженню з приводу випробування. Чудо, звершене Богом у Пасхальну неділю, підтверджує, що Він може зробити для кожного з нас. Страждання, про які говорили Яків, Петро та Павло, ймовірно, створили б кризу в Старому Заповіті. Але автори Нового Заповіту вірять у те, що, як зауважив Павло, «усе допомагає на добре».

Цей відомий вислів часто сприймається спотворено. Деякі люди інтерпретують це твердження так: «Тільки добре стається з тими, хто любить Бога». Павло мав на увазі протилежне, і далі він розкриває, що можна чекати від життя: недолю, утиск, переслідування, голод, наготу, небезпеку чи меч. І все ж він наполягає: «Але в цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив», бо ніщо «не зможе відлучити нас від любови Божої».

Павло стверджує, що це справа часу. Просто чекайте: Боже чудо перетворення Страсної п'ятниці на Пасхальну неділю одного разу пошириться на весь космічний простір.

Філіп Янсі.

(Із книги «Розчарування в Бозі»).

Сьома заповідь блаженства в Нагірній проповіді настільки ж незвичайна, як і вісім інших. Помітно, що Ісус як Учитель сильно відрізнявся від тодішніх мудреців Ізраїлю, а Його вчення слухачі сприймали як нове (Мр. 1:22-27). Якщо ж урахувати, що єврейська мудрість взагалі не вкладалася в рамки формальної логіки грецько-римських філософів і моралістів того часу, то здивування слухачів Ісуса виводить Його вчення за рамки навіть цієї незвичайної мудрості.

Чікаво, що лікар і письменник Лука вживає різні слова для вираження подиву (Лк. 9:43). Іван також зазначає здивування юдеїв тим, що Ісус із Назарета виявився мудрим без обов'язково на той час навчання в рабинів (яке, наприклад, в Єрусалимі біля Гамаліїла здобув єврей Шауль із Тарса). Незвичайний Учитель дає нечуване вчення.

Практика показує, що бути миротворцем – річ нелегка, та й деколи невдячна. Багато людей або не вміють бути миротворцями, або просто не хочуть. Агресія в явній чи прихованій формі була притаманна людям в усі часи. Саме тому варто уважніше подивитися на сьому заповідь блаженства у вченні Ісуса Христа.

На жаль, окрім Нагірної проповіді, слово «миротворці» в Біблії ніде більше не зустрічається. Однокореневі слова присутні двічі. У Приповістях Соломонових (10:10) це дієслово в кінці вірша, але тільки в Септуагінті. У Посланні до колоссян (1:20) – це слово «примиривши», що належить до акту примирення через жертву Ісуса Христа.

У давньогрецьких класиків це слово

також зустрічається рідко. У «Грецькій історії» Ксенофонта ним позначені парламентарі на мирних переговорах («прохачі про мир»), а в «Нікії» Плутарха це звучить так: «Завзята молодь сперечалася з людьми миролюбними і статечними». У єврейській літературі воно зустрічається раз у «Спеціальних законах» Філона Олександрійського як характеристика Бога в словосполученні «Миротворець і Мироохоронець».

Виходить, що до заповідей блаженства Месії ніхто й ніколи не благословляв миротворців як синів Божих. За своєю суттю, це благословення – заклики до учнів бути миротворцями. Звичайно, такі люди завжди були в різних культурах, інакше людство давно б винищило себе. Однак давні згадки про миротворців настільки рідкісні, що створюється враження, що вони не були прикладом для наслідування.

Усі заповіді блаженства закінчуються згадкою про яку-небудь нагороду. «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть» (Мт. 5:9) – єдина нагорода як почесний титул.

Миротворці відзначені особливо. Таке

МИРОТВОРЧИСТЬ

піднесення прозвучало сильним дисонансом із уявленнями екзальтованих фанатиків про визвольну боротьбу. Крім того, це виглядало натяком на дві національні катастрофи в минулому, спровоковані найвіщим переконанням у тому, що Творець всесвіту завжди повинен захистити Ізраїль від ворогів. Зруйнування храму в 587-586 рр. до н. е. сталося всупереч

фанатичній вірі євреїв, які не бажали слухати пророка Єремію й навіть переслідували його. А в 63 р. до н. е. Єрусалим був захоплений військами Помпея, який наважився увійти у святее святих.

Це благословення миротворців передувало найбільш руйнівній катастрофі за всю історію Ізраїлю, коли в 70 році, а потім у 135 році будуть знищені не тільки

Єрусалим і храм, а й сама єврейська держава (майже на два тисячоліття!). Духовна сліпота юдеїв, про яку прямо заявлено в Мт. 15:14 та Ів. 9:40-41, призвела до відкидання Ісуса як «Миротворця та Мироохоронця» (скористаємося виразом Філона), Який міг би легко отримати від Отця 12 легіонів ангелів (Мт. 26:53). За свідченням Йосипа Флавія, євреї зовсім не прислухалися до пророцтв про зруйнування Єрусалима.

Величезну й принципову різницю між месіанськими сподіваннями євреїв видно в двох історіях. Якщо в 1 ст. учні Христа, як і багато євреїв Палестини, очікували звільнення Ізраїлю (Лк. 24:21; Дії, 1:6), то вже через сто років рабини мали зовсім протилежну думку. У Єрусалимському Талмуді (V ст.) міститься відповідь рабинів на месіанські заклики Аківи в 132 р.: «Аківо, трава проросте крізь твої щокі, а Він усе ще не приїде!».

Зі сказаного можемо зробити висновок, що вимушена миротворчість зовсім не тотожна миротворчості як типу характеру, тому синами Божими назвуться ті, для кого творити мир Божий (шалом) – це їхня духовна природа, а не усвідомлена політична необхідність.

Олександр Тарасенко.
Пастор.

ПОРТРЕТ ГРОМАДЯНИНА ЦАРСТВА НЕБЕСНОГО

У кожній місцевій церкві, у кожній християнській родині і кімнаті кожного побожного віруючого висить образ улюбленого святого, що сяє славою небес і є дороговказом у світ духа, світ справжнього щастя, в Царство Боже.

Щоб її побачити, не треба оглядати стіни, бо ви не знайдете там зображень. Та й хіба намальований портрет може передати всі чесноти людини Божої, образ думок і життя, цінності та цілі? Для цього, швидше, годяться слова, щоб описати спосіб життя, гідний наслідування.

Насправді в кожного з нас є такий образ. Проблеми починаються тоді, коли наше земне уявлення про духовне життя відрізняється від небесного, правдивого образу, який показав Творець. Учитель, прийшовши з небес, багато часу присвятив тому, щоб передати людям істинний образ спадкоємця Царства Божого.

Вісім блаженств з Нагірної проповіді Христа якраз і присвячені тому, щоб передати образ громадянина Царства Небесного. Це не детальний портрет, але певні важливі штрихи допоможуть сформувати правильне уявлення про життя людини за серцем Бога.

Ісус починає з твердження: «Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне» (Мт. 5:3), а закінчує словами: «Блаженні вигнані за правду, бо їхнє Царство Небесне» (Мт. 5:10). Як два кінці мотузки затягують мішок, так і ці два твердження вказують на цілісність картини, яку показав Христос.

Далі читаємо: «Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати слово лише ради Мене. Радійте та веселіться – нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так гнали й пророків, що були перед вами» (Мт. 5:11-12). Ці слова Христа лише підсилюють увагу до останнього з восьми тверджень. Такий самий прийом ми зустрічаємо й далі, коли після закінчення молитви «Отче наш» Ісус дає додаткові роз'яснення стосовно прощення (Мт. 6:14-15). Тому уривок із Матвія (5:10-12) слід розглядати як одне цілісне твердження. Саме цьому тексту й присвячимо наші міркування.

Переслідування обов'язкові?

Страждання – це не передумова спасіння. Наше спасіння – це дар Божий, заснований на спокутній жертві Христа (Рим. 3:23-24), і ніякі зусилля, у тому числі «гоніння за правду» або, іншими словами, мучеництво – не передумови отримання Царства Небесного. Це лише ознака того, що людина стала громадянином Царства, це портретна риса дитини Божої, якій подаровано право стати Його спадкоємцем (Ів. 1:12-13).

Тоді чому ж християнське життя, по суті тихе й мирне, пов'язане з гоніннями з боку суспільства?

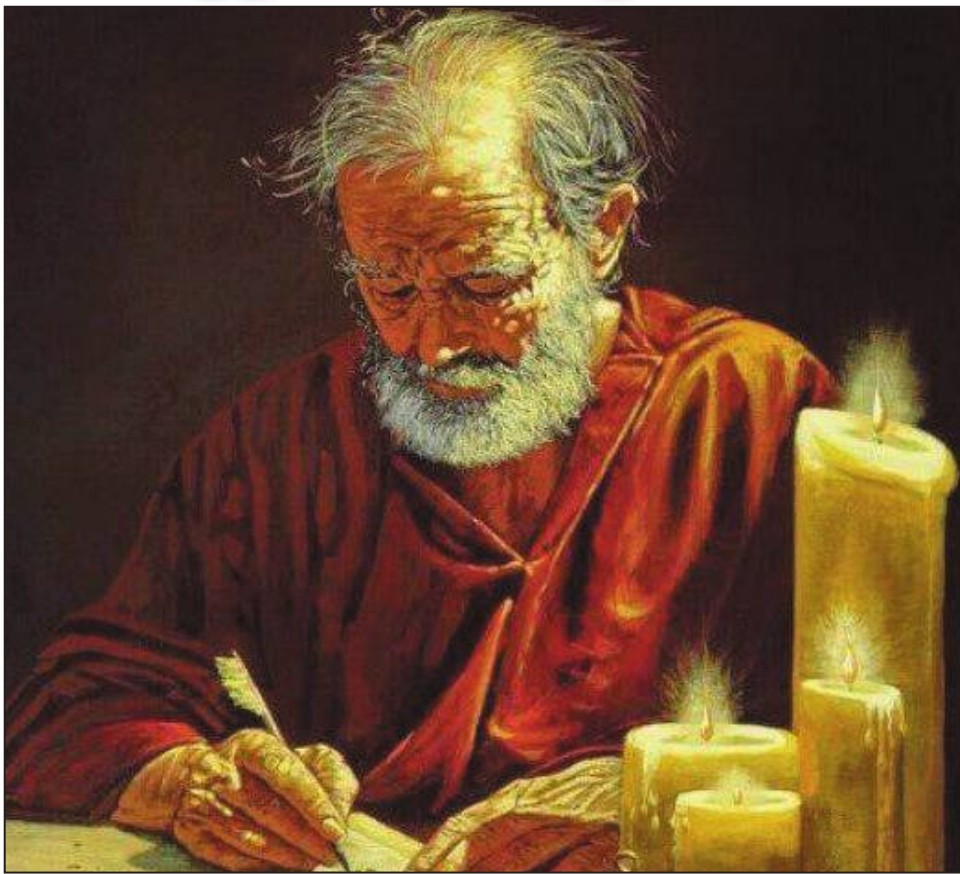
Конфлікт царств

Після того як на небі (Об. 12:7-9), а потім і на землі (Бут. 3:1-8) стався бунт проти Бога, в Його створеному світі виникли два царства: Царство Боже, що включає всіх, хто шанує Господа й щиро служить Йому, і царство світу, що об'єднує всіх супротивників Бога під загальною владою сатани (Еф. 2:1-3). Відтоді між цими царствами триває непримиренна ворожнеча, оскільки вони по своїй суті протилежні одне одному (1 Ів. 2:15-16), і прихильники кожного з цих царств прагнуть поширити свої межі до краю землі (Мт. 28:18-20; Рим. 1:25-32).

У силу природної зіпсованості ми починаємо життя в царстві цього світу, засвоюємо його цінності та спосіб життя, а тому не розуміємо й не приймаємо влади Господа та законів Його Царства (Як. 4:4). Та коли відкриваються очі на істину й людина підкоряється Христу, вона знаходить нове серце, що прагне догоджати Небесному Батькові та жити за законами Царства Христового (Єз. 36:26-27). Так ми стаємо своїми для неба й чужими для цього світу.

Тому Писання закликає: «Ви бо були колись темрявою, тепер же Ви в Господі, – поведіться, як діти світла, бо плід світла знаходиться в кожній добрості, і праведності, і правді. Доповняйтеся, що приємне для Господа, і не беріть участі в неплідних ділах темряви, а краще й докоряйте» (Еф. 5:8-11).

Тому коли хтось починає жити по-Божому, люди спочатку дивуються, не розуміючи, чому він так поводиться, а потім, дізнавшись причину, починають лихословити, адже сам спосіб життя носіїв світла їх викриває, а до того ж учень Христа ще й вказує на їхні беззаконня (1 Петр. 4:4). Писання констатує

факт: «... Усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, – будуть переслідувані» (2 Тим. 3:12).

У своєму першому посланні апостол Петро багато уваги приділив цьому питанню. Він жив за доби, коли гоніння на християн були нормою, сам був битий, сидів у в'язниці і врешті-решт був розп'ятий, як свідчить переказ. Він вторить словам Христа: «Коли ж вас ганьблять за Христове Ім'я, то ви блаженні, бо на вас спочиває Дух слави й Дух Божий» (1 Петр. 4:14).

Тут апостол ясно вказує, що папложення праведників відбувається з причини того, що на них перебуває Божя слава, Його Дух. По суті, у цьому випадку людська злість звернена на адресу Бога, а не на адресу людей.

Отже, коли людей, що носять Ім'я Христа й дотримуються доброчесного способу життя, несправедливо обмовляють, переслідують або вбивають, це відбувається тому, що вони належать Богові та Його Царству. Оскільки ж особисто Богові сатана нічого поганого зробити не може, то він намагається завдати шкоди Його дітям. Тому справжня природа гоніння на християн духовна, а люди, що беруть участь в переслідуваннях, – добровільні або підневільні співучасники задумів диявола: «А коли змій побачив, що додолу він скинений, то став переслідувати жінку, що вродила хлоп'я... І змій розлютувався на жінку, і пішов воювати з останнім насінням її, що вони бережуть Божі заповіді та мають свідоцтво Ісусове» (Об. 12:13, 17).

Покликання йти шляхом Христа

Коли ми дізнаємося, що хтось жорстоко страждає за віру або коли самі опиняємось у такому становищі, виникає питання: якщо Бог нас любить, то чому Він не захистить?

Але як це не парадоксально звучить, Бог допускає переслідування і страждання Свого народу саме з любові. Адже Божя мета для нас – небеса (Рим. 8:28-30), а для цього необхідно, щоб на землі ми пройшли тим самим шляхом, що і Його Первісток: «А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, співспадкоємці Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись» (Рим. 8:17).

Отже, страждання – це частина нашого земного шляху. Ми покликані йти слідами Христа, а Він, як відомо, дуже страждав від людей, хоча нічого поганого нікому не зробив. Тому несправедливі страждання за віру для нас теж частина Божого плану: «Бо то вгодне, коли хто, через сумління перед Богом, терпить недолю, непоправді страждаючи. Бо яка похвала, коли терпите ви, як вас б'ють за провини? Але коли з мукою терпите за добрі вчинки, то це вгодне Богові! Бо на це ви покликані. Бо й Христос постраждав за нас, і залишив нам приклада, щоб пішли ми слідами Його. «Не вчинив Він гріха, і не знайшлося в устах Його підступу!». Коли був лихословлений, Він не лихословив взаємно, а коли Він страждав, не погрожував, але передав Тому, Хто судить справедливо. Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли для гріхів та для праведності жили; Його «ранами ми вздоровилися»

(1 Петр. 2:19-24).

Цей текст красномовно говорить про те, що страждання – це частина задуму Небесного Отця. Хотілося б тільки відзначити, що слово «вгодне» в 19-му та 20-му віршах, в оригіналі звучить як «харіс» і зазвичай перекладається як «благодать». Тому можливий наступний переклад: «Бо то благодать Божа, якщо хто, через сумління перед Богом, терпить недолю...» Звичайно, ми звикли думати, що благодать – це все приємне, але ж і Христос по благодаті Божій зазнав за нас смерті (Євр. 2:9).

Страждання за Ім'я Христа корисні, оскільки вони випробовують нашу віру. Річ у тім, що є чимало людей, які приєднуються до церкви, маючи лише поверхневу віру. Релігійна людина деякий час може перебувати в такому невігластві, вважаючи себе нормальним християнином.

Таких людей Христос порівнював із кам'янистим ґрунтом, який дає швидкі сходи, але під час спеки рослина там в'яне (Мт. 13:20-21). Це й зрозуміло, адже якщо людина почала вірувати в Христа ради земних благ, а замість цього одержала приниження й переслідування, то навіщо їй така віра?

Інша річ – справжні віруючі, які від щирого серця полюбили Господа й із нетерпінням чекають зустрічі з Ним. Земні страждання лише підсилюють їхнє прагнення до неба, тож разом із апостолом Павлом вони можуть сказати: «Для мене життя – то Христос, а смерть – то надбання» (Фил. 1:21).

Петро також порівнює страждання з вогнем, у якому переплавляється і очищується дорожочинна віра християн (1 Петр. 1:7). І якщо Ісус через страждання придбав навик послуху (Євр. 5:8-9), то тим більше нам вони послужать до досягнення зрілості (Рим. 5:3-4).

З біблійних часів слова «свідок» і «мученик» часто сприймалися як синоніми. Не випадково англійське слово «martyr» (мученик) є похідним від грецького «martys» (свідок). Річ у тім, що страждання за віру важливі не тільки для самих віруючих. Вони є важливою частиною свідчення світові про Христа.

Зауваже, що відразу ж після слів про блаженство гнаних Христос говорить про те, що Його учні – сіль і світло цього світу (Мт. 5:13-14). А далі, перед тим як послати апостолів на проповідь, Він дає силаю Я вас, як овець між вовки. Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, як голубки. Стережіться ж людей, бо вони на суди видадуть вас, та по сигналах своїх бичувати вас будуть. І до правителів та до царів поведуть вас за Мене, на свідчення їм і поганам. А коли видаватимуть вас, не журіться, як або що говорити: тієї години буде вам дане, що маєте ви говорити, бо не ви промовлятимете, але Дух Отця вашого в вас промовлятиме» (Мт. 10:16-20).

Апостол Павло теж розглядав страждання як частину Божого задуму щодо побудови Церкви: «Тепер я радію в стражданнях своїх за вас і доповнюю недостачу скорботи Христової в плоті моїй за тіло Його, що воно – Церква» (Кол. 1:24). Страждання – це результат зіткнення інтересів двох царств і ціна, яку потрібно платити воїнам Христа за перемогу: «І

вони його перемогли кров'ю Агнця та словом свого засвідчення, і не полюбили життя свого навіть до смерті» (Об. 12:11).

Страждання за віру також розкривають глибину переконань тих, хто живе вірою в Слово Бога: «Вірою Мойсей, коли виріс, відмовився зватися сином дочки фараонові. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху. Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирався на Божу нагороду» (Євр. 11:24-26). Недарма слова Тертуліана: «Кров мучеників – насіння християнства» стали крилатою фразою в історії Церкви.

Отже, Дух Божий закликає: «Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... Бо вчинено вам за Христа добродійство – не тільки вірувати в Нього, але і страждати за Нього» (Фил. 1:27, 29).

Не дивуймося

Як поводитися у стражданнях? По-перше, не варто дивуватися з того, що нас можуть злословити, гнобити, переслідувати або навіть піддати фізичному насильству лише за те, що ми віримо у Христа і живемо згідно з Його заповідями: «Улюблені, не дивуйтеся огневі, що вам посилається на випробовування, немовби чужому випадку для вас» (1 Петр. 4:12). З цієї причини Христос заздалегідь досить докладно пояснював учням суть конфлікту й готував їх до майбутніх труднощів. Так само й ми повинні завжди бути готовими до того, щоб постраждати за Ім'я Христа.

Не біймося

Страх здатний паралізувати волю людини й підпорядкувати її тому, хто викликає цей страх і цим користується. Думка про можливі страждання може зупинити нас від виконання волі Бога й навіть привести до зречення. Тому Ісус навчає: «І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занапастити в геєнні. Чи не два горобці продаються за гріш? А на землю із них ні один не впаде без волі Отця вашого. А вам і волосся все на голові пороховано. Отож не лякайтеся, бо вартіші ви за багатьох горобців» (Мт. 10:28-31).

Страх – улюблена зброя диявола. Тому Петро порівнює його з левом, який своїм риканням викликає заціпеніння жертви. Петро закликає кожного з нас стояти насторожі і протистояти йому твердою вірою в Божу благодать, яка сильна захистити нас від будь-яких загроз, надати мужності та сили в стражданнях і зберегти для життя вічного (1 Петр. 5:8-10).

Залишаймося вірними

Господь знає ціну страждань, адже Він Сам випив Свою чашу до дна. Тому Він високо цінує тих, хто залишається вірним Йому, незважаючи на найважчі випробування: «Не бійся нічого, що маєш страждати. Ось, диявол вкидатиме декого з вас до в'язниць, щоб вас випробувати, і будете мати біду де-сять день. Будь вірний до смерті, і дам тобі вінець життя» (Об. 2:10). Щоправда, іноді здається, що страждання дуже важкі і вже немає сил стримувати атаки ворога. Але Слово Боже запевняє нас, що «вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1 Кор. 10:13).

Радійте і веселіться

Страждання не притаманні нашій природі, і в нормальній людині не викликають радості. То чому ж Господь закликає нас радіти й навіть веселитися?

Насправді християнство не проповідує мазохізму. Більш того, Слово Боже закликає співчувати іншим і плакати з тими, кому важко й боляче. Тому Господь дав пояснення: «Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так гнали й пророків, що були перед вами» (Мт. 5:12). У Бога не залишиться непоміченою жодна добра справа, тим більше Він сповна винагородить тих, хто зазнав страждань через Нього.

Через переслідування за Ім'я Христа ми стаємо причасниками героїв віри, що удостоїлися великої честі та нагороди в небі. Адже те, що ми готові терпіти і навіть віддати своє життя за Христа, показує, що Він для нас є найбільшим скарбом у світі.

І якщо ми розділили вузький тернистий шлях Христа в цьому світі, то разом із Ним розділимо всю славу небес! Гарним прикладом такого погляду й поведінки можуть послужити для нас апостоли, які, після того як їх публічно відшмагали, «поверталися з синедріону, радіючи, що сподобилися прийняти зневагу за Ім'я Господа Ісуса» (Дії 5:41).

Олексій Єропкін.
Пастор.

РІЗДВЯНЕ ПРОЩЕННЯ

Це сталося у п'ятницю. Був страшенно метушливий день, за шість днів – Різдво (йшов 1958 рік). Я був в електроремонтній майстерні. Багато працював, щоб провести святкові дні у спокої разом з родиною. Раптом зазвонив телефон, і голос на другому кінці дроту повідомив, що на мого п'ятирічного сина Крейга наїхала машина.

Навколо нього товпилися люди, та коли я прибіг, вони розступилися. Крейг лежав посередині вулиці, його біляве з кучерями волосся було розтріпане.

Того ж дня після обіду він помер у лікарні. Це сталося на роздоріжжі біля школи. Машина вискочила так несподівано, що ніхто не помітив її. Один зі школярів ще закричав, замахав рукою і відстрибнув, щоб врятувати власне життя. Машина жодного разу не засигналила.

Моя дружина Граці і я їхали з лікарні по-різдвяному освітленими вулицями. Ми ніяк не могли збагнути, що трапилося. Так тривало аж до вечора. Я проходив біля порожнього ліжка і лиш тоді усвідомив, що сталося. І заплакав не тільки через опустіле ліжечко, а й через самотність і безглуздя життя взагалі.

Із наших чотирьох дітей саме Крейг найчастіше допомагав нам справлятися з турботами життя. Немовлям він так радісно усміхався світові, що

люди часто зупинялися коло його візочка. Коли ми до когось приходили в гості, то трирічний Крейг говорив до господарів: «У вас надзвичайно гарний будинок!». Коли йому щось дарували, він був зворушений до сліз і віддавав це першій-ліпшій дитині, котра йому позаздрила.

«Якщо така дитина мала вмерти – думав я вночі, перевертаючись в ліжку з боку на бік, – якщо таке життя може згаснути за одну мить, тоді воно саме по собі не має сенсу, а віра в Бога – це самообман».

Вранці моя безнадія і безпорадність вилилися у сліпу ненависть до людини, яка нам завдала стільки лиха! А тим часом поліція затримала її в Теннессі. Це був п'ятнадцятирічний Георг Вільямс. Поліції вже було відомо, що він походив з поганої сім'ї. Його мати працювала вночі, а вдень відсипалася.

У ту п'ятницю він прогуляв уроки і, коли мати спала, забрав ключ від машини і на повній швидкості помчав вниз вулицею.

Здавалося, весь мій гнів зосередився на цьому імені – Георг Вільямс. Я зателефонував до нашого адвоката і попросив його якнайшвидше поставитися до обвинувачення Вільямса. «Постарайтеся, щоб його справу розглядали як справу дорослого. Суд для підлітків недостатньо строгий!».

Таким був мій душевний стан. Та раптом трапилося щось, що цілковито змінило моє життя. Я не можу цього пояснити, можу лише описати. Пізно вночі з суботи на неділю я ходив з кутка в кут, міцно обхопивши руками голову. Я почувався кепсько, був страшенно втомлений, у голові паморочилося. «Боже, – молився я, – чому так мало статися?».

І саме в ту мить перемінилося моє життя. У ту світлу хвилину мені раптом стало зрозуміло, що це життя має єдину і просту мету. Воно подібне до навчального року, і в цьому класі ми зобов'язані вивчити лише одне завдання – любов.

«Крейг, – промовив я вголос, – маленький Крейг за п'ять коротких років свого життя так багато навчився. Як швидко робив він успіхи, як швидко його перевели в інший клас!».

Дружина сиділа на ліжку, коли я відчинив двері до спальні. Вона не читала, вона нічого не робила. Лише дивилася просто поперед себе – так тривало з п'ятниці від того злочасного пообіддя.

Я взяв її за руку і намагався сказати, що світом

не може заволодіти сліпий випадок, що життя має сенс, що терпіння на цій землі не є кінцем, а веде до щастя, далеко за межі наших найвідчайдушніших сподівань.

– Сьогодні ввечері, – сказав я їй, – Крейг нас більше не потребує. Але хтось інший потребує нас – і це Георг Вільямс. Адже це – Різдво. У тюрмі для підлітків для нього не знайдеться різдвяного подарунка, якщо ми йому щось не пошлемо.

Граці слухала спокійно і неперушно, апатично втупившись в мене. Раптом вона розридалася.

– Так, – сказала вона, – ти маєш рацію. Від смерті Крейга це перше правильне рішення!

Воно дійсно було правильним. Виявилось, що Георг був розумним, самотнім, збитим з пантелику хлопцем, йому так само був потрібний батько, як і мені син. Він отримав свій різдвяний подарунок, а його мати отримала коробку зі смачним різдвяним печивом, яке напекла Граці. Ми подали клопотання про його звільнення.

Через декілька днів його звільнили, і наша хата стала його другою домівкою.

Тепер після уроків він працює зі мною в електромайстерні, під час зустрічей ми сідаємо разом за стіл. Він став добрим старшим братом для Діани, Міхаєли і Руті Кароль.

(Історія Макса Еллербуша зі збірки «Вчитися з життя»).

«ВІЗЬМИ Й ЧИТАЙ, МОЖЕ, ПОРОЗУМНІШАЄШ...»

«Хліб свій відпущай по воді, бо по багатьох днях знов знайдеш його» (Екл. 11:1).

Господь, посилаючи на служіння Ісуса Навина, кілька разів наказує бути сильним та відважним. Але йому дано ще одне дуже важливе повеління: «Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі» (Іс. Нав. 1:8).

Готуюся до служіння. Обираю необхідні книги зі своєї домашньої бібліотеки. Книг багато. Деякі з автографами авторів або моїх друзів. Але найдорожча для мене – Біблія. Зі мною вона в усіх поїздах і служіннях. Вона дорога мені ще й тим, що з нею пов'язані кілька пам'ятних історій. Про одну з них хочу розповісти.

Цю Біблію під редакцією Б. Геце мені подарували в 1982 році. Нове, прекрасне видання в гарній шкіряній палітурці з золотим тисненням. Коли я її отримав, то був у захваті. Такий скарб тримав у руках вперше! У СРСР таких видань не було. Та й взагалі в той час відчувалася велика

потреба в духовній літературі. Моя Біблія в такому чудовому оформленні мала ще й дарчий напис: «Часто згадуємо вас, дорогий наш брате! На пам'ять від співробітників на Його ниві. 6.12.1982».

Якби ця Біблія потрапила до рук сторонньої людини, ці кілька слів нічого б їй не сказали й не мали б особливого значення. Але для мене цей скромний напис такий дорогий! Ні моє ім'я, ні ім'я дарувальника не були зазначені. Я знав, що напис зробив Борислав Арапович – директор Міжнародного інституту перекладу Біблії в Стокгольмі. У той час із метою конспірації моє ім'я та імена моїх друзів

були приховані під псевдонімами.

Ви не можете уявити мій біль і смуток, коли менш ніж за місяць при черговому обшуку Біблію в мене вилучили. «Гості» пішли, несучи в мішках духовну літературу, фотографії, листи, аудіокасети, гліцерин і примітивне обладнання для друку. Забрали також саморобний ламповий приймач (у зв'язку з підозрою в шпигунському радіозв'язку з Заходом). Діти не могли зрозуміти, чому ці інтелегентні дядьки зробили такий погром і забрали наше майно. Щоб якось подолати хвилювання й тривогу, ми стали на коліна й розповіли про своє горе Тому, Хто знав усе і був незримим Свідком того, що відбувається. Молилися про «інтелегентних дядьків», як і старанно робили свою роботу, не усвідомлюючи власного духовного невігластва.

Минуло 18 років. У 2000 році під час роботи на будівництві нового будинку молитви я впав із висоти й сильно травмувався. У лікарні лікар запитав, як усе сталося, і поставив запитання:

– А куди ж дивився ваш Бог?

– Сам би я не прийшов до вас, – відповів я. – Але Господь знає, що я потрібен тут. Він каже, що я у відповіді перед Ним за вашу душу, а ви – у відповіді за моє тіло.

(Нині цей прекрасний фахівець, лікар-травматолог, – член церкви. Приступаючи до операції, він молиться сам і захочує до цього пацієнтів).

У лікарні мене відвідував із вечерею Господньою Олександр Петрович Савченко. Одного разу він сказав:

– Вікторе, до мене прийшов один чоловік і розповів про свої переживання. Колись він працював у КДБ. Ось що я почув: «Здійснюючи обшуки у віруючих людей, я забрав у когось Біблію. Нову і дуже гарну. Ми повинні були знищувати вилучену літературу й звичай так і робили. Але цю Біблію я сховав, приніс додому й віддав своїй матері: «Мамо, візьми й читай, може, порозумнішаєш... Кажуть, тут заховані якісь таємниці».

Мати почала читати, молитися, знайшла віруючих, покаялася і прийняла хрещення. Вона довго молилася про свого

непутячого сина. Одного разу Господь постукав у його серце. Він покаявся. Коли приймав хрещення, йому подарували іменну Біблію. А вдома на столі лежала Біблія, яка нагадувала його совісті, що колись він забрав її в Божої людини.

Та оскільки минули роки, він уже не пам'ятав, у кого вилучив цю Біблію, і прийшов до Олександра Савченка з проханням допомогти знайти господаря цієї святої Книги, щоб повернути її.

Розповівши мені цю історію, Олександр запитав, чи не можу я допомогти йому. Серце моє затріпотіло, і я запитав:

– А чи немає там ось такого напису? – І процитував пам'ятні для мене слова. – Є!

Так після багатьох років до мене повернулася Біблія, така дорога моему серцю. Дякую Господу, що відкрив мені історію про «кадебешника», котрий завдяки цій Книзі книг, по благодаті Божій, став моїм братом.

Віктор Дудник.
м. Маріуполь.

ЗАЛІЧЕНІ ДО ПРОРОКІВ

«Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене. Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так гнали й пророків, що були перед вами» (Мт. 5:11-12).

Несправедливий, злісний наклеп, незаслужене звинувачення – дуже неприємне і важке переживання. Особливо боляче, якщо ти всіма силами шукаєш добра для тих, хто тебе кривдить, якщо з любов'ю і чистотою помислів відкрив комусь серце, а у відповідь – звинувачення. Брутальні, жорстокі, несправедливі.

Чому часто Божих слуг, без усяких на те причин, люто ненавидять? Відповідь прихована у запитанні – бо вони Божі. Світ ненавидить Бога. Бога можна або любити, або ненавидіти. Йому можна або підкорятися як Богу, або себе зробити богом, тобто самому вирішувати, що й як робити, як жити. І коли Божі люди життям або словом викривають зневажливі слова, дії чи життєву позицію Божих противників, в останніх це викликає злість, ненависть, обурення, лихослів'я – і християни піддаються переслідуванню та гонінню. Постійно відчувати таке ставлення до себе

нелегко. Але й у цій ситуації є дві речі, що приносять утіху та навіть радість.

По-перше, це те, що нас лихословлять не за зло чи неправильне ставлення до людей, неправильну поведінку – а за Христа. Його ненавиділи, коли Він говорив правду, будучи на землі, Його ненавидять і в Його послідовниках. І це усвідомлення принципово все змінює.

По-друге, тим, що зазнають зневаги та гоніння за Христа, Бог обіцяє велику небесну нагороду, а це особливо вічне блаженство. Бог каже, що гнані за Христа стають в один ряд із великими Божими пророками і що вони успадковують таку саму славу.

Цікаво, що всі блаженства з Нагірної проповіді націлені на майбутнє, але вони народжують особливу надію, яка робить віруючих уже сьогодні неймовірно щасливими. Ця надія ніколи не осоромлює. Вона надихає, робить сильними та мужніми звичайних послідовників Ісуса, щоб вони знову й знову відповідали добром на зло. Вони являють Христа! Вони, по суті, – реальна, відчутна присутність Його у світі.

Той, кому відкрита реальність вічності та скороминущості земного життя, знайде в скорботах, наклепах, гоніннях і прокльонах за Ісуса розраду й радість, а у вічності – велику нагороду.

Це абсолютно непорушна, правдива обіцянка Самого Бога!

Василь Давидюк.

УВАГА: РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ
ПЕРЕДПЛАТА-2020!

Умови передплати не змінюються:
один примірник – 250 грн. за рік;
20 примірників – 1200 грн. за рік;
40 примірників – 1500 грн. за рік;
100 примірників – 2000 грн. за рік.

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.
Кошти можна переказати на рахунок:
26001052535352 в АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677,
код 14360570 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»)

або поштовим переказом на адресу:
Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя
«Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1,
Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою
«Добровільні пожертвування на газету «Віру»).

Наші газети можна отримувати на «Новій пошті» за умови замовлення від 500 примірників.
Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

№ 12 (183) Виходить щомісяця
грудень 2019 р.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічні редактори — Тарас Пришляк, Тарас Яковин;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована у
видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26001052535352, АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 20559726